Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2015. gada 4. septembrī*

ELVGF — Garantiju nodaļa — ELGF un ELFLA — No finansējuma izslēgti izdevumi — Vienreizējo maksājumu shēma — Pamatpārbaudes — Papildpārbaudes

Lieta T-503/12

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja *C. Murrell*, vēlāk – *E. Jenkinson* un *M. Holt* un visbeidzot – *M. Holt*, pārstāvji, kuriem palīdz *D. Wyatt*, *QC*, un *V. Wakefield*, *barrister*,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *N. Donnelly*, *P. Rossi* un *K. Skelly*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2012. gada 6. septembra Īstenošanas lēmumu 2012/500/ES, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļu, uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA) (OV L 244, 11. lpp.), ciktāl šis lēmums attiecas uz četrām tā pielikumā ietvertajām pozīcijām saistībā ar vienotas likmes korekciju 5 % apmērā, kura ir piemērota izdevumiem, kas veikti Ziemeļīrijā (Apvienotā Karaliste) 2008. finanšu gadā, un kuras apmērs ir EUR 277 231,60 un EUR 13 671 588,90, un 2009. finanšu gadā, un kuras apmērs ir EUR 270 398,26 un EUR 15 844 193,29.

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*] (referente), tiesneši S. Žervazonī [*S. Gervasoni*] un L. Madise [*L. Madise*],

sekretāre K. Kristensena [*C. Kristensen*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 2. decembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

Regula (EK) Nr. 1290/2005

1 Pamata tiesisko regulējumu par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu attiecībā uz izdevumiem, kas dalībvalstīm radušies, sākot no 2006. gada 16. oktobra, un attiecībā uz izdevumiem, kas Eiropas Kopienu Komisijai radušies, sākot no 2007. gada 1. janvāra, veido Padomes 2005. gada 21. jūnija Regula (EK) Nr. 1290/2005 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 209, 1. lpp.).

2 Saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 3. panta 1. punkta c) apakšpunktu, dalībvalstīm un Eiropas Savienībai īstenojot dalītu vadību, Eiropas Lauksaimniecības garantiju fonds (ELGF) finansē tiešos maksājumus lauksaimniekiem, kas paredzēti saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un kas veikti saskaņā ar Savienības tiesību aktiem.

3 Saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 4. pantu, dalībvalstīm un Savienībai īstenojot dalītu vadību, Eiropas Lauksaimniecības fonds lauku attīstībai (ELFLA) finansē Savienības finansiālo ieguldījumu lauku attīstības programmās, ko īsteno saskaņā ar Savienības tiesību aktiem, kuri attiecas uz ELFLA atbalstu lauku attīstībai.

4 Regulas Nr. 1290/2005 31. panta "Atbilstības pārbaude" 1.–3. punktā ir noteikts:

"1. Ja Komisija konstatē, ka 3. panta 1. punktā un 4. pantā paredzētie izdevumi nav veikti saskaņā ar [Savienības] noteikumiem, tā pieņem lēmumu par to, kādas summas nav jāatmaksā no [Savienības] finansējuma, saskaņā ar 41. panta 3. punktā paredzēto procedūru.

2. Komisija novērtē summas, kas nav jāatmaksā, ņemot vērā, jo īpaši, konstatētās neatbilstības nopietnību. Komisija attiecīgi ņem vērā pārkāpuma būtību un nopietnību, kā arī [Savienībai] nodarīto finansiālo kaitējumu.

3. Pirms pieņem lēmumu atteikt finansējumu, Komisijas pārbaužu rezultātus un attiecīgās dalībvalsts atbildes paziņo rakstiski, un pēc tam abas puses cenšas panākt vienošanos par veicamajiem pasākumiem.

Ja puses nevar vienoties, dalībvalsts var lūgt sākt procedūru, kuras mērķis ir četros mēnešos saskaņot pušu pozīcijas un kuras iznākums tiek atspoguļots ziņojumā, ko nosūta Komisijai un ko Komisija izskata, pirms tā pieņem lēmumu par iespējamu finansējuma atteikumu."

Regula (EK) Nr. 885/2006

5 Atbilstības pārbaudes procedūras kārtība ir noteikta Komisijas 2006. gada 21. jūnija Regulas (EK) Nr. 885/2006, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Padomes Regulu (EK) Nr. 1290/2005 attiecībā uz maksājumu aģentūru un citu struktūru akreditāciju un ELGF un ELFLA grāmatojumu noskaidrošanu (OV L 171, 90. lpp.), 11. pantā. Turklāt šīs pašas regulas 16. pantā ir noteikta saskaņošanas procedūras kārtība.

Regula (EK) Nr. 1782/2003

6 Saistībā ar kopējās lauksaimniecības politikas reformu Padome pieņēma 2003. gada 29. septembra Regulu (EK) Nr. 1782/2003, ar ko izveido kopīgus tiešā atbalsta shēmu noteikumus saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem, un groza Regulas (EEK) Nr. 2019/93, (EK) Nr. 1452/2001, (EK) Nr. 1453/2001, (EK) Nr. 1454/2001, (EK) Nr. 1868/94, (EK) Nr. 1251/1999, (EK) Nr. 1254/1999, (EK) Nr. 1673/2000, (EEK) Nr. 2358/71 un (EK) Nr. 2529/2001 (OV L 270, 1. lpp.). Ar šo regulu tostarp tika izveidota ar ražošanu nesaistīta ieņēmumu atbalsta shēma lauksaimniekiem. Šī shēma, kas šīs regulas 1. panta otrajā ievilkumā ir raksturota kā "vienreizējo maksājumu shēma", apvieno vairākus tiešos maksājumus, ko lauksaimnieki saņēma saskaņā ar dažādām shēmām, kas pastāvēja līdz tam.

7 Vienreizējo maksājumu shēma ir reglamentēta Regulas Nr. 1782/2003 III sadaļā, kuras piecās nodaļās ir ietverti tās 33.–71.m pants.

8 Regulas Nr. 1782/2003 III sadaļas 1. nodaļā "Vispārīgi noteikumi" tostarp ir ietverts 36. pants "Maksājums". Tā 1. punktā ir precizēts:

"Atbalstu saskaņā ar vienreizējo maksājumu shēmu maksā, ņemot vērā tiesības uz maksājumu, kā noteikts 3. nodaļā, kā arī līdzvērtīgu to hektāru skaitu, par kuriem ir tiesības pretendēt uz atbalstu, kā noteikts 44. panta 2. punktā."

9 Regulas Nr. 1782/2003 III sadaļas 2. nodaļā ir paredzēti pamatsummas aprēķināšanas noteikumi. Šī summa atbilstoši minētās regulas 37. panta 1. punktam tiek aprēķināta šādi:

"Pamatsumma ir lauksaimniekam saskaņā ar VI pielikumā minētajām atbalsta shēmām katrā 38. pantā minētā pārskata perioda kalendārajā gadā piešķirto maksājumu kopējo summu vidējais rādītājs trijos gados, kas aprēķināts un koriģēts saskaņā ar VII pielikumu."

10 Pārskata periods Regulas Nr. 1782/2003 38. pantā ir definēts kā tāds, kas ietver 2000., 2001. un 2002. kalendāro gadu.

11 Regulas Nr. 1782/2003 III sadaļas 3. nodaļa attiecas uz tiesībām uz maksājumu. Šajā ziņā šīs regulas 43. pantā "Tiesību uz maksājumu noteikšana" tostarp ir noteikts:

"1. [..] lauksaimnieks saņem tiesības uz maksājumu par hektāru, ko aprēķina, pamatsummu dalot ar trīs gadu vidējo lielumu, kurš attiecas uz visiem hektāriem, kas pārskata periodā deva tiesības uz tiešajiem maksājumiem, kuri uzskaitīti VI pielikumā.

Tiesību uz maksājumu kopējais skaits ir vienāds ar iepriekšminēto hektāru vidējo skaitu.

[..]"

12 Attiecībā uz "tiesību uz maksājumu izmantošanu" no Regulas Nr. 1782/2003 44. panta 1. punkta izriet:

"Jebkuras tiesības uz maksājumu, saistībā ar hektāru, par kuru ir tiesības pretendēt uz atbalstu, dod tiesības uz tādas summas maksājumu, kas noteikta ar tiesībām uz maksājumu."

13 Saskaņā ar Regulas Nr. 1782/2003 44. panta 2. punktu, tās pirms 2009. gada 1. janvāra spēkā esošajā redakcijā, jēdziens "hektārs, par kuru ir tiesības pretendēt uz atbalstu" ir definēts kā "jebkura saimniecības lauksaimniecības zeme, ko aizņem aramzeme un pastāvīgās ganības, izņemot zemes, uz kurām atrodas ilggadīgās kultūras, meži vai kuras izmanto ar lauksaimniecību nesaistītām darbībām".

Šīs regulas redakcijā, kas ir piemērojama no 2009. gada 1. janvāra, šis jēdziens ir definēts kā "jebkura saimniecības lauksaimniecības platība, izņemot zemes, uz kurām ir meži vai kuras izmanto ar lauksaimniecību nesaistītām darbībām".

14 Regulas Nr. 1782/2003 III sadaļas 5. nodaļas 1. iedaļā dalībvalstīm tostarp bija atļauts nolemt piemērot reģionālo vienreizējo maksājumu shēmu. Šajā ziņā šīs regulas 58. pantā ir noteikts:

"1. Vēlākais līdz 2004. gada 1. augustam dalībvalsts var nolemt piemērot vienreizējo maksājumu shēmu, kas paredzēta 1. līdz 4. nodaļā, reģionālā līmenī, ievērojot šajā iedaļā paredzētos nosacījumus.

2. Dalībvalstis nosaka reģionus atbilstīgi objektīviem kritērijiem.

Dalībvalstis, kam ir mazāk nekā trīs miljoni hektāru, par kuriem ir tiesības pretendēt uz atbalstu, var uzskatīt par vienu atsevišķu reģionu.

3. Dalībvalsts sīkāk sadala 41. pantā minēto maksimāli pieļaujamo daudzumu starp reģioniem atbilstīgi objektīviem kritērijiem."

15 Regulas Nr. 1782/2003 59. pantā ir paredzēti šādi noteikumi attiecībā uz vienreizējo maksājumu shēmas reģionalizāciju:

"1. Attiecīgi pamatotos gadījumos un atbilstīgi objektīviem kritērijiem dalībvalsts var sadalīt reģionālo maksimāli pieļaujamo daudzumu kopējo apjomu, kas noteikts saskaņā ar 58. pantu, vai tā daļu starp visiem lauksaimniekiem, kuru saimniecības atrodas attiecīgajā reģionā, ieskaitot tos, kas neatbilst 33. pantā minētajam atbilstības kritērijam.

2. Reģionālā maksimāli pieļaujamā daudzuma kopējā apjoma sadales gadījumā lauksaimnieki saņem tiesības, kur vienības vērtību aprēķina, dalot reģionālo maksimāli pieļaujamo daudzumu, kas noteikts saskaņā ar 58. pantu, ar hektāru, par kuriem 44. panta 2. punkta nozīmē ir tiesības pretendēt uz atbalstu, skaitu, kas noteikts reģionālā līmenī.

3. Reģionālā maksimāli pieļaujamā daudzuma kopējā apjoma daļējas sadales gadījumā lauksaimnieki saņem tiesības, kur vienības vērtību aprēķina, dalot atbilstošo reģionālā maksimāli pieļaujamā daudzuma daļu, kas noteikta saskaņā ar 58. pantu, ar hektāru, par kuriem 44. panta 2. punkta nozīmē ir tiesības pretendēt uz atbalstu, skaitu, kas noteikts reģionālā līmenī.

Gadījumā, ja lauksaimnieks ir tiesīgs saņemt arī tiesības, kas aprēķinātas par reģionālā maksimāli pieļaujamā daudzuma atlikušo daļu, katras tādu tiesību reģionālās vienības vērtību, izņemot tiesības atstāt zemi atmatā, palielina par summu, kura atbilst pamatsummai, kas dalīta ar viņa tiesību skaitu, kuras noteiktas saskaņā ar 4. punktu.

Šīs regulas 48. un 49. pantu piemēro *mutatis mutandis*.

4. Tiesību skaits uz lauksaimnieku ir vienāds ar hektāru skaitu, ko viņš deklarē saskaņā ar 44. panta 2. punktu par vienreizējo maksājumu shēmas piemērošanas pirmo gadu, izņemot *force majeure* gadījumu vai ārkārtas apstākļus 40. panta 4. punkta nozīmē."

16 No 2009. gada 1. janvāra Regula Nr. 1782/2003 tika atcelta un aizstāta ar Padomes 2009. gada 19. janvāra Regulu (EK) Nr. 73/2009, ar ko paredz kopējus noteikumus tiešā atbalsta shēmām saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem, kā arī groza Regulas (EK) Nr. 1290/2005, (EK) Nr. 247/2006, (EK) Nr. 378/2007 (OV L 30, 16. lpp.).

Regula (EK) Nr. 796/2004

17 Komisijas 2004. gada 21. aprīļa Regulas (EK) Nr. 796/2004, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus, lai ieviestu savstarpēju atbilstību, modulāciju un integrēto administrēšanas un kontroles sistēmu, kura paredzēta Regulā (EK) Nr. 1782/2003 (OV L 141, 18. lpp.), 50. pantā "Aprēķinu bāze attiecībā uz deklarētajām platībām" ir paredzēti atbalsta aprēķina noteikumi.

18 Regulas Nr. 796/2004 51. pantā ir reglamentēti samazinājumi un nepiešķiršana lauksaimnieku pieļautā platības deklarēšanas pārsnieguma gadījumā.

19 Regulas Nr. 796/2004 73. pantā ir paredzēti nepamatotu maksājumu atgūšanai piemērojamie noteikumi.

20 Regulas Nr. 796/2004 73.a pants attiecās uz lauksaimniekiem nepamatoti piešķirto tiesību atgūšanu.

21 No 2010. gada 1. janvāra Regula Nr. 796/2004 tika atcelta un aizstāta ar Komisijas 2009. gada 30. novembra Regulu (EK) Nr. 1122/2009, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus, lai īstenotu Padomes Regulu (EK) Nr. 73/2009 attiecībā uz savstarpēju atbilstību, modulāciju un integrēto administrēšanas un kontroles sistēmu saskaņā ar minētajā regulā paredzētajām tiešā atbalsta shēmām lauksaimniekiem, kā arī lai īstenotu Padomes Regulu (EK) Nr. 1234/2007 attiecībā uz savstarpēju atbilstību saskaņā ar vīna nozarē paredzēto atbalsta shēmu (OV L 316, 65. lpp.).

Dokuments Nr. VI/5330/97

22 Komisijas Pamatnostādnes finanšu korekciju piemērošanai ir noteiktas Komisijas 1997. gada 23. decembra dokumentā Nr. VI/5330/97 "Pamatnostādnes attiecībā uz finansiālo seku aprēķinu ELVGF Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanas lēmuma sagatavošanas ietvaros" (turpmāk tekstā – "dokuments Nr. VI/5330/97").

23 Dokumenta Nr. VI/5330/97 2. pielikuma par finansiālām sekām dalībvalstu veikto pārbaužu nepilnību dēļ Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanas ietvaros daļā ar nosaukumu "Ievads" ir paredzēts:

"Ja Komisija konstatē, ka kādi konkrēti izdevumi attiecas uz pieteikumu, kurš neatbilst Kopienas noteikumiem, finansiālās sekas ir skaidras: ja vien nepareizo maksājumu jau nav konstatējušas valsts kontroles aģentūras un uzsākušas atbilstošus korekcijas un piedziņas pasākumus (skatīt 4. pielikumu), Komisijai jāatsaka to finansējums no Kopienas budžeta. Ja finansiālās sekas rodas no daudzu lietu izdevumu pārbaudes, no Kopienas izslēdzamo summu aprēķina, iespēju robežās pamatojoties uz lietu reprezentatīvu paraugu pārbaudes rezultātu ekstrapolāciju. Visām dalībvalstīm jāizmanto vienāda ekstrapolācijas metode, tostarp attiecībā uz ticamības līmeni un neprecizitāšu apjomu, iedzīvotāju stratifikāciju, paraugu lielumu un kļūdu novērtējumu paraugu atlases laikā, ņemot vērā vispārējās finansiālās sekas.

Ja dalībvalsts neievēro Kopienas noteikumus attiecībā uz pieteikumu atbilstīguma pārbaudi, šis pārkāpums pats par sevi nozīmē, ka maksājumi ir pretrunā Kopienas noteikumiem, kas piemērojami attiecīgajam pasākumam, un Regulas Nr. 729/70 8. pantā paredzētajam dalībvalstu vispārējam pienākumam konstatēt un novērst pārkāpumus. Tas nebūt nenozīmē, ka visi apmierinātie pieteikumi ir bijuši neatbilstīgi, bet nozīmē to, ka ir palielināts risks, ka [ELVGF] būs jāsedz nepamatoti izdevumi. Ja atsevišķos smagos gadījumos, kad regulā noteiktās pārbaudes nav veiktas, Komisija patiešām var būt pilnvarota visus attiecīgos izdevumus atteikt, virknē gadījumu izslēdzamo izdevumu summas visticamāk pārsniegs Kopienas finanšu zaudējumus. Tādēļ zaudējums ir jānovērtē finanšu korekciju novērtējuma laikā.

[..]”

24 Dokumenta Nr. VI/5330/97 2. pielikuma daļā ar nosaukumu “Novērtējums, pamatojoties uz finansiālo zaudējumu risku: korekcijas pēc vienotās likmes” ir noteikts:

“Tā kā sistēmu revīzijas izmantošana ir plaši izplatīta, Komisijas dienesti aizvien biežāk izmanto riska novērtējumu, kas rodas no nepilnībām sistēmās. Ja nepamatoto izdevumu faktiskais līmenis un tātad arī Kopienai radītais finansiālais zaudējums nav nosakāms, Komisija kopš grāmatojumu noskaidrošanas par 1990. finanšu gadu piemēro korekcijas pēc vienotās likmes 2 %, 5 % vai 10 % apmērā no deklarētajiem izdevumiem – atkarībā no zaudējumu riska apmēra. Izņēmuma gadījumos var pieņemt lēmumu piemērot augstākas korekcijas likmes – līdz 100 %. Komisijas prerogatīvu piemērot šāda veida korekcijas ir apstiprinājusi Tiesa nolēmumā par iesniegtajām prasībām pret ikgadēju grāmatojumu noskaidrošanas lēmumiem (piemēram, lieta C-50/94).

[..]”

25 Dokumenta Nr. VI/5330/97 2. pielikuma daļā ar nosaukumu “Pamatnostādnes vienotas likmes korekcijas piemērošanai” ir noteikts:

“Vienotas likmes korekcijas var tikt paredzētas, ja izmeklēšanas sniegtā informācija inspektoram neļauj novērtēt zaudējumu ar statistikas palīdzību, izejot no noteiktu zaudējumu ekstrapolācijas, vai attiecībā uz citiem pārbaudāmiem datiem, tomēr informācija ļauj secināt, ka dalībvalsts nav izpildījusi savu pienākumu pienācīgi pārbaudīt atsevišķus izpildītus pieprasījumus.

[..] Kopienu fondu iespējamo zaudējumu noteikšana [..] tiek veikta, izvērtējot risku, kas tiem ir radies pārbaudes nepilnību dēļ un kas var attiekties gan uz veikto pārbaužu veidu un kvalitāti, gan uz to skaitu. Pamatprincips, kas ir tieši izklāstīts jaunajā [Regulas Nr. 729/90] 5. panta 2. punkta c) apakšpunktā, ir tāds, ka korekcijas likmei ir jābūt acīmredzami saistītai ar iespējamajiem zaudējumiem.

[..]

Ja pārbaudes tiek veiktas, bet tās tiek veiktas nepilnīgi, ir jānovērtē nepilnības smagums. [..] Tomēr ar to vien, ka pārbaudes procedūra ir uzlabojama, nepietiek, lai pamatotu finanšu korekciju. Ir jāpastāv būtiskai bezdarbībai, nepiemērojot skaidri izteiktas Kopienas tiesību normas, un šādai bezdarbībai ir jārada ELVGF reāls zaudējumu vai pārkāpumu risks. Pienākumu neizpilde kļūst vēl smagāka, ja dalībvalsts neuzlabo savas pārbaudes, lai gan Komisija tai jau tika paziņojusi vajadzīgos uzlabojumus.

Ja viena vai vairākas pamatpārbaudes netiek veiktas vai arī ir veiktas tik sliktā līmenī, ka tās ir nederīgas, lai noteiktu pieprasījuma pieņemamību vai novērstu pārkāpumus, ir jāpiemēro korekcija 10 % apmērā, jo ir pamats domāt, ka pastāv paaugstināts būtisku zaudējumu risks ELVGF.

Ja ir veiktas visas pamatpārbaudes, bet nav ievērots regulās rekomendētais to skaits, biežums un precizitāte, ir nepieciešams piemērot korekciju 5 % apmērā, jo ir pamats domāt, ka arī šīs pārbaudes nesniedz nepieciešamo garantiju līmeni par pieteikumu likumīgumu un ka ELVGF pastāv ievērojams zaudējumu risks.

Ja dalībvalsts pamatpārbaudes veic pareizi, bet pilnībā neveic vienu vai vairākas papildpārbaudes, ir jāpiemēro korekcija 2 % apmērā, ņemot vērā viszemāko ELVGF zaudējumu risku un vismazāko pārkāpuma smagumu.

Korekcija 2 % apmērā tāpat ir pamatota, ja dalībvalsts neveic pasākumus, lai uzlabotu papildpārbaudes piemērošanas pasākumus, vai no Kopienas regulām izrietošus pasākumus, un Komisija, piemērojot Regulas Nr. 1663/95 8. pantu, tai ir paziņojusi, ka šie pasākumi ir jāpiemēro, lai sasniegtu regulās izvirzīto mērķi vai nodrošinātu saprātīgu aizsardzības līmeni pret krāpšanu un pārkāpumiem vai nodrošinātu Kopienas līdzekļu atbilstošu kontroli.

[..]

Korekciju noteiktajā apmērā piemēro tai izdevumu daļai, attiecībā uz kuru pastāv zaudējumu risks. Ja nepilnības radušās tāpēc, ka dalībvalsts nav ieviesusi pienācīgu pārbaudes sistēmu, korekciju piemēro visiem izdevumiem, kuriem bija paredzēta minētā pārbaudes sistēma. Ja ir pamats uzskatīt, ka dalībvalsts pieņemtās pārbaudes sistēmas nepilnības attiecas vienīgi uz vienu departamentu vai reģionu, kurā sistēmu nepiemēro, korekcija jāpiemēro izdevumiem, kurus pārvalda minētais reģions vai departaments. [..]

[..]

Ja tajā pašā sistēmā atklāj vairākus trūkumus, attiecīgās korekciju vienotās likmes nesummē, pieņemot, ka visnopietnākais trūkums jau norāda uz riska faktoriem, kas piemīt pārbaudes sistēmai kopumā [..]."

26 Komisija dokumenta Nr. VI/5330/97 2. pielikuma daļā ar nosaukumu "Faktisko finansiālo zaudējumu papildu novērtējums" ir arī noteikusi:

"Dalībvalstij ikreiz ir iespēja pierādīt, veicot papildu pārbaudes vai iesniedzot papildu informāciju, ka nepilnība nav bijusi tik nopietna, kā sākumā šķita, vai ka faktisko zaudējumu risks ir mazāks nekā ierosinātais korekcijas apjoms. Šie argumenti ir rūpīgi jāizpēta un jākomentē pirms galīgo lēmumu pieņemšanas attiecībā uz piemērojamo korekcijas likmi. Ja dalībvalsts norādītie objektīvie apstākļi liecina par to, ka iespējamo maksimālo zaudējumu apmērs ir mazāks par ierosinātās korekcijas apmēru, ir jāņem vērā mazākā summa."

Tiesvedības priekšvēsture

27 Laikā no 2008. gada 30. jūnija līdz 4. jūlijam Komisijas dienesti veica izmeklēšanu Apvienotajā Karalistē attiecībā uz to noteikumu pareizu piemērošanu, kas attiecas uz vienreizējo maksājumu shēmas ietvaros Ziemeļīrijā (Apvienotā Karaliste) 2008. un 2009. gadā veikto izdevumu finansēšanu saistībā ar 2007. un 2008. pārskata gadu (izmeklēšana AA/2008/18).

28 Ar 2008. gada 12. augusta vēstuli (turpmāk tekstā – "pirmais 2008. gada 12. augusta paziņojums"), kas tika nosūtīta atbilstoši Regulas Nr. 885/2006 11. panta 1. punktam, Komisija informēja Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes iestādes par šīs izmeklēšanas iznākumu. Šai vēstulei bija pievienots pielikums "Piezīmes un informācijas pieprasījumi", kurā bija ietverti izmeklēšanā izdarītie secinājumi.

29 No pirmā 2008. gada 12. augusta paziņojuma tostarp izriet, ka Komisija uzskatīja, ka Apvienotās Karalistes iestādes nav pilnībā ievērojušas Savienības tiesiskā regulējuma prasības un ka ir nepieciešami korektīvi pasākumi, lai nākotnē nodrošinātu atbilstību šīm prasībām. Komisija pieprasīja, lai tā tiktu informēta par jau īstenotajiem korektīvajiem pasākumiem, kā arī par to paredzēto īstenošanas grafiku. Tāpat Komisija norādīja, ka tā varētu izslēgt no Savienības finansējuma daļu no ELGF un ELFLA (turpmāk tekstā abi kopā – "fondi") finansētajiem izdevumiem atbilstoši Regulas Nr. 1290/2005 31. pantam. Turklāt tika precizēts, ka konstatētie trūkumi būs par pamatu finanšu korekciju aprēķinam saistībā ar veiktajiem izdevumiem līdz pienācīgu korektīvo pasākumu īstenošanai.

30 Pirmā 2008. gada 12. augusta paziņojuma pielikumā pievienotajās piezīmēs un ieteikumos Komisija tostarp vispirms norādīja uz lauksaimniecības zemes gabalu identifikācijas sistēmas (ZGIS) un ģeogrāfiskās informācijas sistēmas (ĢIS) (turpmāk tekstā kopā – "ZGIS-ĢIS") nepilnībām, ciktāl tajās ietvertā informācija nebija pietiekami precīza, lai ļautu nodrošināt administratīvo pārbaužu un pārbaužu uz vietas, kas veiktas ar mērķi pārbaudīt deklarēto platību atbilstību, sekmīgu pabeigšanu, pēc tam – uz nepilnībām pārbaudēs uz vietas un visbeidzot – uz nepilnībām saistībā ar sodu piemērošanu, neatbilstošo pieteikumu korekciju ar atpakaļejošu spēku, nepamatoto maksājumu atgūšanu un samazinājumu piemērošanu tīšu pārkāpumu gadījumā. No šī pielikuma turklāt izriet, ka šīs nepilnības bija konstatētas jau iepriekš veiktajā izmeklēšanā (izmeklēšana AA/2006/07) un tās bija pamats finanšu korekciju piemērošanai saskaņā ar Komisijas 2010. gada 15. jūlija Lēmumu 2010/399/ES, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz ELVGF Garantiju nodaļu, uz ELGF un uz ELFLA (OV L 184, 6. lpp.).

31 Ar 2008. gada 22. decembra vēstuli Komisija lūdza Apvienotās Karalistes iestādēm iesniegt to apsvērumus par strīdīgajiem aspektiem, lai varētu sagatavot 2009. gada 4. februārī paredzēto divpusējo sanāksmi.

32 Divpusējā sanāksme starp Komisijas dienestiem un Apvienotās Karalistes iestādēm notika Briselē (Beļģija) 2009. gada 4. februārī. Šīs sanāksmes protokols minētajām iestādēm tika nosūtīts 2009. gada 23. februārī.

33 No 2009. gada 4. februāra divpusējās sanāksmes protokola izriet, ka pēc šīs sanāksmes Komisija paturēja spēkā lielāko daļu no tās secinājumiem, kas bija ietverti pirmajā 2008. gada 12. augusta paziņojumā. Tā līdz ar to apstiprināja savus secinājumus par nepilnību konstatēšanu tostarp attiecībā uz ZGIS-ĢIS ietverto informāciju, pārbaudēm uz vietas, kā arī saistībā ar sodu piemērošanu, neatbilstošo pieteikumu korekciju ar atpakaļejošu spēku, nepamatoto maksājumu atgūšanu un samazinājumu piemērošanu tīšu pārkāpumu gadījumā. Tā arī norādīja, ka šīs nepilnības ietekmē kā pamatpārbaudes, tā arī papildpārbaudes dokumenta Nr. VI/5330/97 izpratnē, un vērsa Apvienotās Karalistes iestāžu uzmanību uz to, ka tām ir iespēja pierādīt, ka finansiālais risks ir mazāks nekā vienotās likmes korekcijas, kas var tikt piemērotas atbilstoši iepriekš minētajam dokumentam.

34 Ar 2009. gada 30. aprīļa vēstuli un 2009. gada 28. maija un 20. novembra e-pastiem Apvienotās Karaliste iestādes iesniedza savus apsvērumus par protokolu un iesniedza Komisijai papildu apsvērumus.

35 Ar 2010. gada 4. janvāra vēstuli Komisija nosūtīja Apvienotās Karalistes iestādēm formālu paziņojumu atbilstoši Regulas Nr. 885/2006 11. panta 2. punktam, kurā saglabāja spēkā savu nostāju attiecībā uz iepriekš minētajām nepilnībām, kas ietekmēja 2008. un 2009. gadā veiktos izdevumus saistībā ar 2007. un 2008. pārskata gadu. Attiecībā uz finansiālajām sekām Komisija, vispirms noraidot Apvienotās Karalistes iestāžu piedāvāto finanšu riska novērtējuma aprēķinu, noteica vienotas likmes korekcijas atbilstoši dokumentam Nr. VI/5330/97. Šajā ziņā Komisija tostarp konstatēja, ka, pirmkārt, saistībā ar ZGIS-ĢIS konstatētās nepilnības bija ietekmējušas pamatpārbaudes norisi šī paša dokumenta izpratnē, un tādēļ tās pamatoja vienotas likmes korekcijas 5 % apmērā piemērošanu 2008. un 2009. gadā veiktajiem izdevumiem, otrkārt, tā kā pārbaužu uz vietas nepilnības ietekmēja arī pamatpārbaudes norisi, tās arī varēja pamatot vienotas likmes korekciju 5 % apmērā, un, treškārt, tā kā saistībā ar sankciju piemērošanu, nepamatoto maksājumu atgūšanu un tīšu neatbilstību konstatētās nepilnības ir uzskatāmas par papildpārbaudes nepilnību dokumenta Nr. VI/5330/97 izpratnē, bija pamats piemērot vienotas likmes korekciju 2 % apmērā, precizējot, ka šīs divas pēdējās minētās korekcijas tika uzskatītas par ietvertām pirmajā iepriekš minētajā korekcijā.

36 Līdz ar to Komisija ierosināja izslēgt no Savienības finansējuma summu 17 587 901,48 apmērā par 2008. gadā veiktajiem izdevumiem un summu EUR 16 936 447,44 apmērā par 2009. gadā veiktajiem izdevumiem.

37 Ar 2010. gada 18. februāra vēstuli Apvienotās Karalistes iestādes iesniedza saskaņošanas struktūrā lūgumu par saskaņošanu atbilstoši Regulas Nr. 885/2006 16. pantam un apstrīdēja Komisijas ierosināto vienotas likmes korekciju 5 % apmērā.

38 2010. gada 22. jūnijā saskaņošanas struktūra sniedza savu gala ziņojumu. Šajā ziņojumā saskaņošanas struktūra tostarp secināja, ka tā nav varējusi saskaņot attiecīgās Komisijas un Apvienotās Karalistes iestāžu nostājas.

39 Ar 2011. gada 27. oktobra vēstuli Komisija nosūtīja Apvienotās Karalistes iestādēm savus galīgos secinājumus (turpmāk tekstā – "galīgā nostāja"). No šīs vēstules izriet, ka Komisija būtībā bija saglabājusi spēkā savu nostāju, kas ir tikusi apkopota šī sprieduma 35. un 36. punktā, attiecībā uz konstatētajām nepilnībām un iecerētajām finanšu korekcijām.

40 2012. gada 1. jūnijā Komisija nosūtīja Apvienotajai Karalistei kopsavilkuma ziņojumu par izmeklēšanas AA/2008/18 rezultātiem.

41 Šādos apstākļos Komisija 2012. gada 6. septembrī pieņēma Īstenošanas lēmumu 2012/500/ES, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz ELVGF Garantiju nodaļu, uz ELGF un uz ELFLA (OV L 244, 11. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"), tostarp izdevumus, kas Apvienotajai Karalistei radušies Ziemeļīrijā 2008. un 2009. gadā un kas ir šīs lietas priekšmets.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

42 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 16. novembrī, Apvienotā Karaliste cēla šo prasību.

43 Ar vēstuli, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegta 2013. gada 19. jūlijā, Apvienotā Karaliste lūdza apvienot šo lietu ar lietu T-245/13 Apvienotā Karaliste/Komisija mutvārdu procesā un galīgā sprieduma taisīšanai. Komisija iesniedza savus apsvērumus par šo lūgumu ar vēstuli, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegta 2013. gada 29. jūlijā.

44 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs ir ticis mainīts, tiesnesis referents tagad darbojas otrajā palātā, kurai attiecīgi tika nodota šī lieta.

45 Pamatojoties uz tiesneša referenta priekšlikumu, Vispārējā tiesa (otrā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un tās 1991. gada 2. maija Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros lūdza Komisijai iesniegt vienu dokumentu, un rakstveidā uzdeva tai vienu jautājumu. Komisija izpildīja abus šos lūgumus noteiktajā termiņā.

46 Vispārējā tiesa 2014. gada 2. decembra tiesas sēdē uzklausīja lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumus un to atbildes uz tās uzdotajiem jautājumiem.

47 Apvienotās Karalistes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas attiecas uz četrām tā pielikumā ietvertām pozīcijām saistībā ar vienotas likmes korekciju 5 % apmērā, kas ir piemērota izdevumiem, kuri ir veikti Ziemeļīrijā 2008. finanšu gadā (kuru apmērs ir EUR 277 231,60 un EUR 13 671 588,90) un 2009. finanšu gadā (kuru apmērs ir EUR 270 398,26 un EUR 15 844 193,29);

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

48 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepamatotu;

— piespriest Apvienotajai Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

49 Savas prasības atcelt tiesību aktu pamatojumam Apvienotā Karaliste ir izvirzījusi divus prasības pamatus, kas attiecas, pirmkārt, uz kļūdām tiesību piemērošanā un faktos saistībā ar fondu faktisko zaudējumu apmēra noteikšanu un, otrkārt, uz kļūdām tiesību piemērošanā un faktos, kas ir ietekmējušas Komisijas secinājumu par papildpārbaužu nepilnībām.

Par pirmo prasības pamatu: kļūdas tiesību piemērošanā un faktos saistībā ar fondu faktisko zaudējumu apmēra noteikšanu

50 Pirmā atcelšanas pamata ietvaros Apvienotā Karaliste pārmet Komisijai, ka tā, saistībā ar pamatpārbaužu nepilnībām piemērojot vienotas likmes korekciju 5 % apmērā visiem Ziemeļīrijā veiktajiem izdevumiem par 2008. un 2009. gadu, ir pieļāvusi kļūdas tiesību piemērošanā un faktos saistībā ar fondu zaudējumu riska apmēra noteikšanu. Tā apgalvo, ka, piemērojot minēto vienotas likmes korekciju tikai tai izdevumu daļai, attiecībā uz kuru pastāvēja risks, finanšu korekcija nevarēja būt lielāka par korekciju 1,88 % apmērā.

51 Komisija apstrīd Apvienotās Karalistes argumentu pamatotību.

52 Vispirms ir jāatgādina, pirmkārt, ka fondi finansē tikai intervences, kas ir veiktas atbilstoši Savienības tiesiskajam regulējumam lauksaimniecības tirgu kopīgās organizācijas ietvaros (šajā ziņā skat. spriedumus, 2003. gada 9. janvāris, Grieķija/Komisija, C-157/00, Krājums, EU:C:2003:5, 15. punkts un tajā minētā judikatūra; 2005. gada 24. februāris, Grieķija/Komisija C-300/02, Krājums, EU:C:2005:103, 32. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2009. gada 4. septembris, Austrija/Komisija, T-368/05, EU:T:2009:305, 70. punkts).

53 Šajā ziņā saskaņā ar judikatūru, lai arī Komisijai ir jāpierāda Savienības tiesību normu pārkāpums, tiklīdz šis pārkāpums ir konstatēts, dalībvalstij vajadzības gadījumā ir jāpierāda, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu saistībā ar finansiālajām sekām, kas izriet no šīs kļūdas (šajā ziņā skat. spriedumus, 2008. gada 24. aprīlis, Beļģija/Komisija, C-418/06 P, Krājums, EU:C:2008:247, 135. punkts, un Austrija/Komisija, 64. punkts, EU:T:2009:305, 181. punkts).

54 Būtībā fondu finansējuma pārvaldības jautājums principiāli ir to valsts administratīvo iestāžu kompetencē, kuras ir atbildīgas par stingru Savienības noteikumu ievērošanu, un ir balstīts uz valsts un Savienības iestāžu savstarpējo uzticību. Vienīgi dalībvalsts vislabāk pārzina un var visprecīzāk noteikt vajadzīgo informāciju, lai sagatavotu fondu kontus, jo Komisija neatrodas tik tuvu uzņēmējiem tai nepieciešamās informācijas iegūšanai (šajā ziņā skat. spriedumus, 2004. gada 7. oktobris, Spānija/Komisija, C-153/01, Krājums, EU:C:2004:589, 133. punkts un tajā minētā judikatūra, un Austrija/Komisija, minēts 64. punktā, EU:T:2009:305, 182. punkts un tajā minētā judikatūra).

55 Attiecībā uz piemēroto korekcijas veidu ir jāatgādina, ka, ņemot vērā dokumentu Nr. VI/5330/97, ja nav iespējams precīzi novērtēt Savienības ciestos zaudējumus, Komisija var apsvērt piemērot vienotas likmes korekciju (spriedumi, 2003. gada 18. septembris, Apvienotā Karaliste/Komisija, C-346/00, Krājums, EU:C:2003:474, 53. punkts; Beļģija/Komisija, minēts 53. punktā, EU:C:2008:247, 136. punkts, un Austrija/Komisija, minēts 52. punktā, EU:T:2009:305, 183. punkts). Šajā ziņā ir jāpiebilst, ka, lai arī dokumentu Nr. VI/5330/97 Komisija ir pieņēmusi saistībā ar ELVGF un tajā, kā izriet no tā

nosaukuma, ir ietvertas pamatnostādnes attiecībā uz finansiālo seku aprēķinu ELVGF Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanas lēmuma sagatavošanas ietvaros, nekas neliedz Komisijai piemērot šo dokumentu, arī īstenojot kompetenci, kas tai Regulas Nr. 1290/2005 31. panta 1. punktā ir piešķirta fondu grāmatojumu noskaidrošanai (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 17. maijs, Bulgārija/Komisija, T-335/11, EU:T:2013:262, 86. punkts), ko Apvienotā Karaliste turklāt nav apstrīdējusi.

56 Šajā ziņā, ņemot vērā dokumentu Nr. VI/5330/97, ir arī jānorāda, ka, ja ir veiktas visas pamatpārbaudes, bet nav ievērota regulās rekomendētā to precizitāte, ir jāpiemēro vienotas likmes korekcija 5 % apmērā (spriedums, 2005. gada 24. februāris, Nīderlande/Komisija, C-318/02, EU:C:2005:104, 38. punkts), jo var saprātīgi secināt, ka šīs pārbaudes nesniedz nepieciešamo garantiju līmeni par pieteikumu likumīgumu un ka fondiem pastāv ievērojams zaudējumu risks (spriedums, 2011. gada 12. jūlijs, Slovēnija/Komisija, T-197/09, EU:T:2011:348, 81. punkts).

57 No dokumenta Nr. VI/5330/97 arī izriet, ka korekciju noteiktajā apmērā piemēro tai izdevumu daļai, attiecībā uz kuru pastāv zaudējumu risks. Ja nepilnības radušās tāpēc, ka dalībvalsts nav ieviesusi pienācīgu pārbaudes sistēmu, korekciju tās vienotā rakstura dēļ ir jāpiemēro visiem izdevumiem, uz kuriem attiecās minētā pārbaudes sistēma (šajā ziņā skat. spriedumus, 2007. gada 28. marts, Spānija/Komisija, T-220/04, EU:T:2007:97, 106. punkts, un Slovēnija/Komisija, minēts 56. punktā, EU:T:2011:348, 82. punkts). Atbilstoši šim pašam dokumentam, ja ir pamats uzskatīt, ka dalībvalsts ieviestās pārbaudes sistēmas nepilnības attiecas vienīgi uz vienu departamentu vai reģionu, kurā sistēmu nepiemēro, korekcija jāpiemēro izdevumiem, kurus pārvalda minētais reģions vai departaments.

58 Otrkārt, ņemot vērā Apvienotās Karalistes izvirzītos argumentus, ir jāprecizē tiesību uz maksājumu piešķiršanas veids, ko Apvienotā Karaliste 2005. gadā bija piemērojusi, lai īstenotu ar Regulu Nr. 1782/2003 ieviesto vienreizējo maksājumu shēmu.

59 Šajā ziņā no lietas materiāliem izriet, ka Apvienotā Karaliste bija izvēlējusies reģionālu vienreizējo maksājumu shēmas īstenošanu atbilstoši Regulas Nr. 1782/2003 III sadaļas 5. nodaļas noteikumiem.

60 Tiesības uz maksājumu Ziemeļīrijā tika noteiktas, pamatojoties uz tā dēvēto "statiski jaukto" modeli. Atbilstoši šim modelim visas tiesības uz maksājumu veido "vēsturiskais" elements (turpmāk tekstā – "vēsturiskais elements") un ar platību saistīts "vienotas likmes" elements (turpmāk tekstā – "vienotas likmes elements"), un šo elementu vērtības summa atbilst tiesību uz maksājumu vienības vērtībai. No vienas puses, lai noteiktu vēsturiskā elementa vērtību, atsauces summa, kas ir noteikta, pamatojoties uz lauksaimniekiem pārskata periodā (2000.–2002. gads) samaksātajiem maksājumiem, tiek sadalīta ar lauksaimnieku deklarēto atbalsttiesīgo hektāru skaitu, un šis skaitlis tādējādi veido piešķirto tiesību uz maksājumu skaitu. No tā izriet, ka, ja vēsturisko elementu summa ir fiksēta summa, kas ir noteikta, pamatojoties uz pārskata periodā samaksātajiem maksājumiem, katra šo tiesību uz maksājumu vēsturiskā elementa vienības vērtība ir atkarīga no 2005. gadā piešķirto tiesību skaita un tādējādi – no attiecīgajā gadā deklarēto atbalsttiesīgo hektāru skaita. No otras puses, vienotas likmes elementam ir nemainīga vērtība, šajā gadījumā – EUR 78,33

61 Ņemot vērā šos atgādinājumus un precizējumus ir jāizvērtē, galvenokārt, šī prasības pamata pamatotība.

62 Šajā gadījumā it īpaši no 2010. gada 4. janvāra vēstules, galīgās nostājas un apkopojuma ziņojuma izriet, ka Komisija bija piemērojusi vienotas likmes korekciju 5 % apmērā visiem izdevumiem, kas par 2007. un 2008. pārskata gadu bija veikti Ziemeļīrijā. Tā pamatoja šīs korekcijas piemērošanu ar nepilnībām, kas bija ietekmējušas pamatpārbaudi, proti, nepilnībām, kas bija konstatētas attiecībā uz ZGIS-ĢIS. Tā kā Komisija bija noraidījusi Apvienotās Karalistes iesniegto finansiālā riska aprēķinu,

Komisija, uzskatot, ka vienotas likmes korekcija ļauj labāk novērtēt šo risku, atbilstoši dokumentam Nr. VI/5330/97 piemēroja korekcijas likmi 5 % apmērā. Tā piemēroja šo likmi visiem Ziemeļīrijā veiktajiem izdevumiem.

63 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jānorāda, ka ir vispārzināms, ka Apvienotā Karaliste nav apstrīdējusi nedz ZGIS-ĢIS nepilnības, kuras bija konstatējusi Komisija un kuras bija ietekmējušas Ziemeļīrijā deklarēto platību atbilstības pārbaudes, nedz ZGIS-ĢIS kvalificēšanu par pamatpārbaudi dokumentā Nr. VI/5330/97 ietvertās definīcijas izpratnē.

64 Tomēr ir jāatgādina, kā izriet no dokumenta Nr. VI/5330/97, kas ticis ir atgādināts šī sprieduma 56. punktā, ka Komisija gadījumā, kad tā nevar noteikt nelikumīgo izdevumu faktisko apmēru, pastāvot ar pamatpārbaudi saistītām nepilnībām, var piemērot vienotas likmes korekciju 5 % apmērā.

65 Turklāt, kā izriet no Apvienotās Karalistes rakstveida apsvērumiem un kā tā ir precizējusi tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdotu jautājumu, šī dalībvalsts šī prasības pamata ietvaros nekādā ziņā nav apstrīdējusi vienotas likmes korekcijas 5 % apmērā atbilstību, ņemot vērā nepilnības, kas bija ietekmējušas ZGIS-ĢIS. Būtībā šī prasības pamata vienīgais mērķis ir apstrīdēt šīs vienotas likmes korekcijas 5 % apmērā piemērošanu visiem Ziemeļīrijā veiktajiem izdevumiem par attiecīgo laikposmu, par ko tika izdarīta attiecīga atzīme tiesas sēdes protokolā.

66 Otrkārt, ir jānorāda, ka gadījumā, ja ar pamatpārbaudi saistītas nepilnības – kā tas ir šajā lietā un ko Apvienotā Karaliste nav apstrīdējusi – ietekmē tās platības pārbaudi, par kuru ir tiesības saņemt finanšu atbalstu, Komisija ir tiesīga piemērot vienotas likmes korekciju visiem veiktajiem maksājumiem, kurus varbūtēji ir ietekmējušas ar minēto pamatpārbaudi saistītās nepilnības.

67 Pirmām kārtām, kā pamatoti ir norādījusi Komisija, no Regulas Nr.°1782/2003 36. panta 1. punkta izriet, ka atbalstu saskaņā ar vienreizējo maksājumu shēmu maksā, ņemot vērā tiesības uz maksājumu, kā arī līdzvērtīgu to hektāru skaitu, par kuriem ir tiesības pretendēt uz atbalstu. Tāpat saskaņā ar minētās regulas 44. panta 1. punktu jebkuras tiesības uz maksājumu saistībā ar hektāru, par kuru ir tiesības pretendēt uz atbalstu, dod tiesības uz tādas summas maksājumu, kas noteikta ar tiesībām uz maksājumu. Līdz ar to saskaņā ar vienreizējo maksājumu shēmu izmaksātā atbalsta summa atbilst "aktivizēto" maksājumtiesību vienības vērtības summai, t.i., maksājumtiesībām, kā arī līdzvērtīgam to hektāru skaitam, par kuriem ir tiesības pretendēt uz atbalstu. No tā izriet, ka ar atbalsttiesīgo platību noteikšanu saistīta kļūda katrā ziņā ietekmē atbalsta summu. Līdz ar to ZGIS-ĢIS nepilnības, kas ir ietekmējušas deklarēto platību atbilstības pārbaudes, varbūtēji var ietekmēt visus veiktos maksājumus.

68 No tā izriet, ka šajā lietā risku fondiem radīja visi izdevumi, kas 2008. un 2009. gadā bija veikti Ziemeļīrijā saskaņā ar vienreizējo maksājumu shēmu.

69 Kā ir ticis norādīts šī sprieduma 57. punktā, atbilstoši dokumentam Nr. VI/5330/97 korekciju noteiktajā apmērā piemēro tai izdevumu daļai, attiecībā uz kuru pastāv zaudējumu risks, un šī daļa šajā gadījumā, kā izriet no šī sprieduma 68. punkta, atbilst visu to izdevumu kopumam, kas 2008. un 2009. gadā veikti Ziemeļīrijā.

70 Otrām kārtām un katrā ziņā dokumentā Nr. VI/5330/97 ir arī paredzēts, ka, ja nepilnības radušās tāpēc, ka dalībvalsts nav ieviesusi pienācīgu pārbaudes sistēmu, korekciju piemēro visiem izdevumiem, kuriem bija paredzēta minētā pārbaudes sistēma (skat. šī sprieduma 57. punktu), proti, šajā gadījumā – visu to izdevumu kopumam, kas 2008. un 2009. gadā bija veikti Ziemeļīrijā.

71 Līdz ar to ir jāsecina, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā pamatoti ir piemērojusi vienotas likmes korekciju 5 % apmērā visu to izdevumu kopumam, kas 2008. un 2009. gadā bija veikti Ziemeļīrijā.

72 Turklāt vienotas likmes korekcijas 5 % apmērā, kas tika piemērota visu to izdevumu kopumam, kuri 2008. un 2009. gadā tika veikti Ziemeļīrijā, atbilstība šajā gadījumā ir vēl jo acīmredzamāka, ņemot vērā nozīmi, kas ir ZGIS-ĢIS pienācīgai norisei. Lauksaimniecības zemes gabalu identifikācija un platību atbilstības pārbaude ir pamatelements, lai pareizi piemērotu ar platību saistītās shēmas. Tādas ar ZGIS-ĢIS saistītas nepilnības kā šajā gadījumā tajās ietvertās informācijas neprecizitāte, kas ietekmē to administratīvo pārbaužu īstenošanu un pārbaudes uz vietas, kuras tiek veiktas, lai pārbaudītu deklarēto platību atbilstību, pašas par sevi nozīmē būtisku kaitējuma risku Savienības budžetam (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumu Grieķija/Komisija, minēts 52. punktā, EU:C:2005:103, 97. punkts).

73 Šī sprieduma 71. punktā izdarītais secinājums nevar tikt atspēkots ar Apvienotās Karalistes argumentiem. Minētos argumentus var iedalīt trīs daļās.

74 Pirmkārt, Apvienotā Karaliste būtībā apgalvo, ka vienotas likmes korekcija 5 % apmērā ir jāpiemēro tikai to izdevumu daļai, kas Ziemeļīrijā bija veikti attiecīgajā laikposmā un ko šīs dalībvalsts ieskatā bija ietekmējušas nepilnības, un tādēļ maksimālais faktiskais finansiālais risks esot 1,88 %. Apvienotā Karaliste šajā ziņā apgalvo, ka 80 % no 2007. un 2008. pārskata gadā pieļautajām kļūdām izrietēja no kļūdām, kas bija pieļautas tiesību uz maksājumu par atbalsttiesīgajām platībām sākotnējās piešķiršanas un aprēķināšanas laikā. Šī iemesla dēļ saistībā ar 80 % no Ziemeļīrijā veiktajiem izdevumiem attiecīgajā laikposmā, ņemot vērā šo tiesību uz maksājumu aprēķināšanas veidu, kas ietver vēsturisko elementu un vienotas likmes elementu, esot jāņem vērā tas, ka tikai šo pēdējo minēto elementu, nevis visu maksājumu kopumā ir ietekmējis fondiem pastāvošais risks. Vienotas likmes elements esot tikai 22 % no kopējiem Ziemeļīrijā veiktajiem maksājumiem.

75 Ar šiem Apvienotās Karalistes argumentiem saistībā ar attiecīgajā laikposmā Ziemeļīrijā veiktajiem izdevumiem būtībā tiek ekstrapolēti apsvērumi, kas attiecas uz maksājumtiesību vienības vērtības sastāvu.

76 Tomēr, pat pieņemot, ka būtu jāatzīst, ka tikai vienu no divām maksājumtiesību sastāvdaļām, kas ir tikušas noteiktas saistībā ar statiski jaukto modeli – proti, vienotas likmes elementu – kā ir apgalvojusi Apvienotā Karaliste, ir ietekmējušas kļūdas, kas ir tikušas pieļautas saistībā ar atbalsttiesīgo platību noteikšanu, ja šīs kļūdas ir tikušas pieļautas 2005. gadā, ar šo apsvērumu nevar atspēkot šī sprieduma 67. un 68. punktā pausto apsvērumu, saskaņā ar kuru Komisijas konstatētās ZGIS-ĢIS nepilnības varbūtēji var ietekmēt visus veiktos maksājumus.

77 Kā izriet no šī sprieduma 67. punkta, ciktāl atbalsta summu veido aktivizēto maksājumtiesību vienības vērtības summa, t.i., maksājumtiesības, kā arī līdzvērtīgs to hektāru skaits, par kuriem ir tiesības pretendēt uz atbalstu, ar atbalsttiesīgo platību saistīta kļūda katrā ziņā ietekmē atbalsta summu.

78 Turklāt, kā izriet no šī sprieduma 56., 57. un 66.–70. punkta, tādas nepilnības, kas ietekmē pamatpārbaudi, gadījumā Komisija var piemērot vienotas likmes korekciju 5 % apmērā visiem izdevumiem, uz kuriem attiecas pārbaudes pasākums, nepastāvot nepieciešamībai šādas vienotas likmes korekcijas piemērošanas nolūkā veikt nošķiršanu atbilstīgi apsvērumiem saistībā ar maksājumtiesību vienības vērtības sastāvu.

79 Otrkārt, Apvienotā Karaliste gan savos rakstveida apsvērumos, gan tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdotu jautājumu, ir norādījusi, ka šobrīd izskatāmā prasības pamata ietvaros izvirzītais apgalvojums, saskaņā ar kuru maksimālais faktiskais risks ir 1,88 % no kopējiem atbilstošajiem izdevumiem, ir atkarīgs no Regulas Nr. 796/2004 51., 73. un 73.a panta noteikumu piemērošanas, kā tā tos ir interpretējusi saistībā ar otro prasības pamatu. Tā kā abi šīs prasības pamatošanai izvirzītie prasības pamati esot cieši saistīti, šobrīd izskatāmā prasības pamata stadijā esot jāņem vērā argumenti, kas saistībā ar iepriekš minētajiem noteikumiem ir izvirzīti otrā prasības pamata ietvaros. Šī dalībvalsts būtībā uzskata, ka faktiskais risks ietver nepamatoto maksājumu un deklarēšanas pārsnieguma gadījumā piemērojamo sankciju summu.

80 Nepastāvot nepieciešamībai šajā stadijā izvērtēt Regulas Nr. 796/2004 51., 73. un 73.a panta noteikumus, ir jāprecizē, ka Apvienotās Karalistes argumenti, kas ir tikuši norādīti otrajā prasības pamatā, saistībā ar minētajiem noteikumiem attiecas uz nepamatoto maksājumu un deklarēšanas pārsnieguma gadījumā piemērojamo sankciju aprēķina metodi, kas ir piemērojama gadījumā, ja ir tikusi konstatēta kļūda saistībā ar atbalsttiesīgo platību, kas ir tikusi pieļauta 2005. gadā un vēlāk ir atkārtojusies. Apvienotā Karaliste būtībā vēlas pierādīt, ka aprēķina metode, ko šajā ziņā ir izmantojusi Komisija, ir kļūdaina.

81 Pirmām kārtām, ciktāl saistībā ar šī sprieduma 79. punktā apkopotajiem argumentiem Apvienotā Karaliste ir norādījusi, ka Komisijas izmantotā aprēķina metode ir ļoti būtiski ietekmējusi fondu finansiālo zaudējumu iespējamo maksimālo apmēru, kā rezultātā Komisija esot būtiski pārvērtējusi zaudējumu apmēru, no vienas puses, ir jākonstatē, ka šie argumenti attiecās uz papildpārbaudēm, kuras Komisija administratīvā procesa laikā bija atzinusi par nepilnīgām. No tā izriet, kā tiesas sēdē ir norādījusi Komisija, ka ZGIS-ĢIS – kas ir pamatpārbaude, saistībā ar kuru tika piemērota finanšu korekcija 5 % apmērā – nepilnības atšķiras no tām nepilnībām, kas tika konstatētas saistībā ar papildpārbaudēm un kas ir tikušas izvērtētas otrajā prasības pamatā.

82 No otras puses, ir vispārzināms, ka saistībā ar ZGIS-ĢIS nepilnībām Komisija nekādā ziņā nav pamatojusi vienotas likmes korekciju 5 % apmērā, kas izriet tieši no dokumentā Nr. VI/5330/97 ietvertajām pamatnostādnēm, ar nepamatoto maksājumu un deklarēšanas pārsnieguma gadījumā piemērojamo sankciju kopējās summas novērtējumu. Citiem vārdiem sakot, Komisijas noteiktā vienotās likmes korekcija 5 % apmērā nav saistīta ar strīdu, kas otrā prasības pamata ietvaros pastāv starp lietas dalībniekiem saistībā ar nepamatoto maksājumu un sankciju aprēķina metodi.

83 Līdz ar to, pat pieņemot, ka nepamatoto maksājumu un sankciju aprēķina metode, ko ir izmantojusi Komisija, ir bijusi kļūdaina, kā otrā prasības pamata ietvaros ir apgalvojusi Apvienotā Karaliste, šādas kļūdas katrā ziņā neietekmē vienotās likmes korekciju 5 % apmērā, ko Komisija ir piemērojusi saistībā ar nepilnībām, kas ir ietekmējušas ZGIS-ĢIS.

84 Otrām kārtām, pieņemot, ka ar šī sprieduma 79. punktā apkopotajiem argumentiem Apvienotā Karaliste vēlas apgalvot, ka Komisijai bija jāveic faktiskā riska novērtējums, nevis jāpiemēro vienotas likmes korekcija, pamatojoties uz to, ka fondu faktiskais risks varēja tikt noteikts tādas likmes apmērā, kas nepārsniedz 1,88 %, vai pat pieņemot, ka Apvienotā Karaliste vēlas iesniegt Vispārējai tiesai faktiskā riska novērtējumu, ir jānorāda, ka šai argumentācijai nevar piekrist, pat nepastāvot vajadzībai izvērtēt, vai un kādos apstākļos dalībvalsts var pamatoti iesniegt šādu riska novērtējumu tiesvedības stadijā, lai apstrīdētu vienotas likmes korekcijas piemērošanu un apmēru.

85 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jānorāda, ka administratīvā procesa laikā Komisijas rīcībā nebija nekādas uzticamas tā faktiskā finansiālā riska analīzes, kas fondiem bija radies saistībā ar 2007. un 2008. pārskata gadu Ziemeļīrijā konstatētajām nepilnībām, kā rezultātā, kā tā turklāt ir precizējusi savos rakstveida apsvērumos, tā nevarēja novērtēt fondiem faktiski radīto risku.

86 Vispirms no lietas materiāliem, it īpaši no formālā paziņojuma, izriet, ka Komisija ir noraidījusi finanšu riska analīzi, ko Apvienotā Karaliste bija iesniegusi administratīvā procesa laikā, pamatojoties uz to, ka tajā bija pieļautas nepilnības, ko Apvienotā Karaliste nekādi nav apstrīdējusi.

87 Tāpat šīs tiesvedības stadijā Apvienotā Karaliste nav atsaukusies uz uzticamu finanšu riska analīzi, kas būtu bijusi iesniegta administratīvā procesa laikā.

88 Visbeidzot, ciktāl Apvienotā Karaliste ir atsaukusies uz riska novērtējuma ziņojumu saistībā ar vienreizējo maksājumu shēmu Ziemeļīrijā par 2009. pārskata gadu, kuru tā bija iesniegusi Komisijai un kuru tā bija pieņēmusi administratīvā procesa ietvaros, kura noslēgumā tika pieņemts Komisijas 2013. gada 26. februāra Īstenošanas lēmums 2013/123/ES, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz ELVGF Garantiju nodaļu, uz

ELGF un uz ELFLA (OV L 67, 20. lpp.), ir jānorāda, ka šajā ziņojumā ietvertais riska novērtējums ir balstīts uz pieteikumu, kas iesniegti par 2009. pārskata gadu, izlasi. No tā izriet, ka, pat ja šajā ziņojumā būtu ietverta finanšu riska definīcija, kuru Komisija būtu akceptējusi, šai definīcijai, kā arī finanšu riska novērtējumam būtu nozīme tikai attiecībā uz 2009. pārskata gadu. Savukārt finanšu riska novērtējumu par 2009. gadu nevarētu uzskatīt par finanšu riska, kas fondiem ir radies saistībā ar 2007. un 2008. pārskata gadu, novērtējumu.

89 Otrkārt, ir jānorāda, ka, pat lasot tos kopā, ar argumentiem, ko Apvienotā Karaliste ir izvirzījusi pirmā un otrā prasības pamata pamatojumam, nevar pierādīt, ka fondiem radītais maksimālais faktiskais risks nevarēja pārsniegt likmi 1,88 % apmērā.

90 Pirmām kārtām šobrīd izskatāmā prasības pamata ietvaros Apvienotā Karaliste šo likmi ir noteikusi, piemērojot Komisijas izmantoto vienotas likmes korekciju to izdevumu daļai, ko šī dalībvalsts uzskata par tādiem, kas rada risku. Citiem vārdiem sakot, šī iespējamā maksimālā faktiskā riska likme ir pamatota ar vienotu likmi, kas ir piemērota aprēķina bāzei, kura ir tikusi samazināta, pamatojoties uz iepriekš jau noraidītajiem argumentiem. Tomēr, ciktāl šāda aprēķina pamatā ir vienota likme, tas neļauj noteikt faktisko risku.

91 Otrām kārtām Apvienotā Karaliste norāda, ka šī likme 1,88 % apmērā, kas pirmajā prasības pamatā ir tikusi aprēķināta, pamatojoties uz vienotas likmes korekciju, saskaņā ar tās interpretāciju saistībā ar otro prasības pamatu, ir atkarīga no Regulas Nr. 796/2004 51., 73. un 73.a panta noteikumu interpretācijas. Savukārt Apvienotā Karaliste nekādi nav pierādījusi, ka apgalvotā likme 1,88 % apmērā patiešām atbilst zaudējumiem, kas fondiem ir faktiski radušies Komisijas konstatēto nepilnību dēļ, nedz arī, ka ar tās piemēroto likmi 5 % apmērā faktiski tika pārvērtēts faktiskais risks. Pat pieņemot, ka Apvienotā Karaliste tiesvedības stadijā var iesniegt faktiskā riska novērtējumu, ir jākonstatē, ka šī dalībvalsts nav iesniegusi nekādu skaitlisku analīzi, kas ļautu Vispārējai tiesai pārliecināties par to, ka saskaņā ar šis dalībvalsts ieteikto nepamatoto maksājumu un deklarēšanas pārsnieguma gadījumā piemērojamo sankciju aprēķina metodi finanšu risks, ko šī dalībvalsts ir definējusi kā nepamatoto maksājumu un piemērojamo sankciju summu, nevarētu pārsniegt maksimālo likmi 1,88 % apmērā no attiecīgo izdevumu kopuma vai ka tas ir zemāks par Komisijas izmantoto likmi 5 % apmērā.

92 Līdz ar to ir jāsecina, ka, pat pieņemot, ka Apvienotās Karalistes argumenti attiecībā uz Regulas Nr. 796/2004 51., 73. un 73.a panta noteikumiem ir pamatoti, ar šiem argumentiem nevar pierādīt, kā to prasa šī sprieduma 53. punktā minētā judikatūra, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu saistībā ar finansiālajām sekām, kam ir jāizriet no ZGIS-ĢIS ietekmējošajām nepilnībām.

93 No tā arī izriet, ka, pat pieņemot, ka Apvienotā Karaliste varētu pamatoti apgalvot, ka 80 % gadījumu tikai katras tiesības uz maksājumu vienotais elements varēja radīt zaudējumu risku fondiem un ka tās metode nepamatoti saņemto summu un deklarēšanas pārsnieguma gadījumā piemērojamo sankciju aprēķināšanai ir pareiza, nelikumīgo izdevumu faktiskais apmērs tomēr nevarētu tikt precīzi noteikts, tāpēc Komisija pamatoti varēja noteikt vienotas likmes korekciju 5 % apmērā visiem veiktajiem izdevumiem, uz kuriem attiecās ar nepietiekamo pārbaudi saistītais pasākums atbilstoši dokumentam Nr. VI/5330/97 (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2006. gada 25. jūlijs, Beļģija/Komisija, T-221/04, EU:T:2006:223, 91. un 92. punkts).

94 Trešām kārtām Apvienotā Karaliste tiesas sēdē ir norādījusi, ka Komisija šajā gadījumā varēja piemērot vienotas likmes korekciju 2 % apmērā, ņemot vērā to, ka finanšu risks bija neliels.

95 Šajā ziņā ir jāatgādina, pirmkārt, ka no 1991. gada 2. maija Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta un 48. panta 2. punkta izriet, ka pieteikumā par lietas ierosināšanu ir jānorāda strīda priekšmets un jāietver izvirzīto pamatu kopsavilkums un ka ir aizliegts iztiesāšanas laikā izvirzīt jaunus pamatus, ja vien šie pamati nav balstīti uz tiesību un faktiskiem apstākļiem, kas ir atklājušies tiesvedības laikā. Tomēr pamats, kas pieteikumā par lietas ierosināšanu tieši vai netieši papildina iepriekš izvirzītu pamatu un kam ar to ir cieša saikne, ir jāatzīst par pieņemamu (rīkojums, 2001. gada 13. novembris,

Dürbeck/Komisija, C-430/00 P, Krājums, EU:C:2001:607, 17. punkts, un spriedums, 2013. gada 11. jūlijs, *Ziegler*/Komisija, C-439/11 P, Krājums, EU:C:2013:513, 46. punkts). Līdzīgs risinājums ir attiecināms uz iebildumu, kas ir izvirzīts, lai pamatotu pamatu (spriedumi, 2002. gada 21. marts, *Joynson*/Komisija, T-231/99, Krājums, EU:T:2002:84, 156. punkts, un 2012. gada 12. decembris, *Novácke chemické závody*/Komisija, T-352/09, Krājums, EU:T:2012:673, 168. punkts; šajā ziņā skat. arī rīkojumu, 2009. gada 24. septembris, *Alcon*/ITSB, C-481/08 P, EU:C:2009:579, 17. punkts).

96 Tomēr šajā lietā pirmām kārtām iebildums, kas pirmo reizi tika izvirzīts tiesas sēdē un kas attiecās uz to, ka Komisija varēja piemērot vienotas likmes korekciju 2 % apmērā, nevar būt saistīts ar argumentiem, kurus Apvienotā Karaliste ir izvirzījusi savos rakstveida apsvērumos. Šī prasības pamata ietvaros Apvienotā Karaliste savos rakstveida apsvērumos, kā tā to ir atzinusi tiesas sēdē, ir ievērojusi pieņēmumu, saskaņā ar kuru vienotas likmes korekcija 5 % apmērā principā ir atbilstoša tādu nepilnību gadījumā, kas ietekmē pamatpārbaudi, tomēr ar nosacījumu, kā ir norādījusi šī dalībvalsts, ka šī likme tiek piemērota tai izdevumu daļai, saistībā ar kuru ir radies risks fondiem (skat. šī sprieduma 65. punktu). Tomēr ar iebildumu par to, ka Komisija bija varējusi piemērot vienotas likmes korekciju 2 % apmērā, netieši tiek apstrīdēts šis pieņēmums, tāpēc šo iebildumu nevar uzskatīt par Apvienotās Karalistes izvirzītā pirmā prasības pamata papildījumu.

97 Otrām kārtām ir jānorāda, ka Apvienotā Karaliste nav izvirzījusi nevienu jaunu tiesisku vai faktisku apstākli, kas pamatotu šī iebilduma novēloto izvirzīšanu.

98 Līdz ar to iebildums par to, ka Komisija bija varējusi piemērot vienotas likmes korekciju 2 % apmērā saistībā ar nepilnībām, kas bija ietekmējušas pamatpārbaudes, ir jānoraida kā nepieņemams.

99 Otrkārt un katrā ziņā, šis iebildums nav arī pamatots. Šajā ziņā pietiek atgādināt, ka, ņemot vērā dokumentu Nr. VI/5330/97, no vienas puses, vienotas likmes korekciju 2 % apmērā piemēro, ja dalībvalsts ir pareizi veikusi pamatpārbaudes, bet nav pilnībā veikusi vienu vai vairākas papildpārbaudes, ņemot vērā mazāko risku fondiem un pārkāpuma mazāko smagumu (spriedums, Beļģija/Komisija, minēts 93. punktā, EU:T:2006:223, 82. punkts). No otras puses, no dokumenta Nr. VI/5330/97 izriet, ka, pastāvot ar pamatpārbaudi saistītām nepilnībām, Komisija var piemērot vienotas likmes korekciju 5 % apmērā (skat. šī sprieduma 56. un 64. punktu), kā tā to pamatoti ir izdarījusi šajā lietā.

100 Ņemot vērā iepriekš minēto, pirmais prasības pamats ir noraidāms.

Par otro prasības pamatu: kļūdas tiesību piemērošanā un faktos saistībā ar papildpārbaužu nepilnībām

101 Ar otro prasības pamatu par tiesību akta atcelšanu, kas attiecas uz kļūdām tiesību piemērošanā un faktos saistībā ar konstatētajām papildpārbaužu nepilnībām, Apvienotā Karaliste apstrīd vienotas likmes korekciju 2 % apmērā. Šis prasības pamats sastāv no pieciem iebildumiem, kas attiecas, pirmkārt, uz maksājumtiesību vērtības atkārtotu izvērtēšanu ar atpakaļejošu spēku, otrkārt, uz platību atšķirību, kas ietekmē piemaksas par dzīvniekiem, ņemšanu vērā jaunajā tiesību uz maksājumu aprēķinā, treškārt, uz nepamatoto maksājumu atgūšanu, ceturtkārt, uz samazinājumiem un nepiešķiršanu deklarēšanas pārsnieguma gadījumos un, piektkārt, uz tīšiem deklarēšanas pārsnieguma gadījumiem.

102 Komisija galvenokārt uzskata, ka šis prasības pamats ir neiedarbīgs, un pakārtoti norāda, ka tas katrā ziņā nav pamatots.

103 Vispirms ir jāizvērtē otrā prasības pamata iedarbīgums.

104 Šajā ziņā ir jānorāda, ka no dokumenta Nr. VI/5330/97 2. pielikuma izriet, ka, ja tajā pašā sistēmā atklāj vairākus trūkumus, attiecīgās korekciju vienotās likmes nesummē, pieņemot, ka visnopietnākais trūkums jau norāda uz riska faktoriem, kas piemīt pārbaudes sistēmai kopumā (spriedumi, 2011. gada 15. decembris, Luksemburga/Komisija, T-232/08, EU:T:2011:751, 72. punkts, un 2013. gada 16. septembris, Polija/Komisija, T-486/09, EU:T:2013:465, 147. punkts).

105 Šajā gadījumā ir vispārzināms, ka Komisija ir konstatējusi nepilnības, kas ietekmē, pirmkārt, ZGIS-ĢIS, otrkārt, pārbaudes uz vietas un, treškārt, noteikumu attiecībā uz sankcijām, nepamatoto maksājumu atgūšanu un tīšu neatbilstību piemērošanu. Komisija ir norādījusi, ka attiecībā uz divām pirmajām minētajām nepilnībām, kas ir saistītas ar pamatpārbaudēm, bija jāpiemēro finanšu korekcijas 5 % apmērā, kamēr attiecībā uz pēdējo minēto nepilnību, kas bija saistīta ar papildpārbaudēm, pamatota bija tikai finanšu korekcija 2 % apmērā. Tomēr, piemērojot noteikumu, saskaņā ar kuru vienotas likmes korekcijas netiek summētas, Komisija piemēroja finanšu korekciju 5 % apmērā saistībā ar ZGIS-ĢIS nepilnībām, precizējot, ka šī korekcija nosedza arī pārējās konstatētās nepilnības.

106 No tā izriet, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija nebija īpaši piemērojusi finanšu korekciju saistībā ar nepilnībām, kas attiecas uz sankciju piemērošanu, nepamatoto maksājumu atgūšanu un tīšu neatbilstību.

107 Tā kā Apvienotā Karaliste, kā tas izriet no pirmā prasības pamata analīzes, nav pierādījusi, ka finanšu korekcijas 5 % apmērā piemērošana saistībā ar ZGIS-ĢIS nepilnībām ir bijusi kļūdaina, otrais prasības pamats ir jānoraida kā neiedarbīgs (šajā ziņā skat. spriedumus, 2005. gada 27. oktobris, Grieķija/Komisija, C-175/03, EU:C:2005:643, 65. punkts; Luksemburga/Komisija, minēts 104. punktā, EU:T:2011:751, 75. un 76. punkts, un Polija/Komisija, minēts 104. punktā, EU:T:2013:465, 146. un 157. punkts).

108 Šo secinājumu neatspēko Apvienotās Karalistes argumenti attiecībā uz to, ka šobrīd izskatāmā prasības pamata mērķis būtībā ir apstrīdēt nevis vienotas likmes korekciju 2 % apmērā, bet gan korekciju 5 % apmērā, kas bija piemērota saistībā ar ZGIS-ĢIS nepilnībām. Šīs dalībvalsts ieskatā, pirmajā prasības pamatā izvirzītā apgalvojuma, saskaņā ar kuru fondu maksimālais faktiskais risks ir 1,88 %, pareizība "ir atkarīga no noteikumu attiecībā uz tiesību uz maksājumu atkārtotu izvērtēšanu ar atpakaļejošu spēku, nepamatoto maksājumu atgūšanu un sankcijām piemērošanas", kas tika aplūkoti pirmajā, trešajā un ceturtajā iebildumā, kuri bija izvirzīti šī prasības pamata pamatojumam.

109 Šajā ziņā papildus tam, ka savos rakstveida apsvērumos Apvienotā Karaliste šobrīd izvērtējamo prasības pamatu drīzāk ir vērsusi pret Komisijas piemēroto finanšu korekciju 5 % apmērā, nevis pret finanšu korekciju 2 % apmērā, kuru Komisija bija uzskatījusi par tādu, kas ir ietverta pirmajā minētajā, kā rezultātā šī prasības pamata priekšmets nav viennozīmīgs, pietiek konstatēt, ka šī sprieduma 81.–83. punktā jau ir ticis norādīts, ka vienotas likmes korekciju 5 % apmērā Komisija bija izvēlējusies ar nepamatoti saņemto maksājumu un deklarēšanas pārsnieguma gadījumā piemērojamo sankciju aprēķina metodi nesaistītu apsvērumu dēļ, attiecīgā gadījumā pēc tiesību uz maksājumu atkārtotas izvērtēšanas ar atpakaļejošu spēku. No tā izriet, ka saistībā ar šo pēdējo minēto metodi izvirzītie argumenti nav iedarbīgi vienotas likmes korekcijas 5 % apmērā apstrīdēšanai.

110 Katrā ziņā no šī sprieduma 85.–93. punkta izriet, ka, pat pieņemot, ka šie argumenti ir pamatoti, ar tiem nevar pierādīt, ka fondu faktisko zaudējumu maksimālais apmērs nevar pārsniegt 1,88 % no izdevumiem, kas saskaņā ar vienreizējo maksājumu shēmu 2008. un 2009. gadā bija veikti Ziemeļīrijā.

111 No tā izriet, ka otrais prasības pamats ir jānoraida.

112 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, prasība ir noraidāma kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

113 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Apvienotajai Karalistei spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2015. gada 4. septembrī.

[Paraksti]